

NÉMETH FERENC

Emlékezés József Attilára

Szappanfőző fia, elmentél közülünk!
Halálod acél sikolyokkal suhant
csillagok hálóján a közömbös éjben.
Hűlt helyed maradt csak és a csend utánad,
mely kihullt szivedből, hol emberként honolt.
Elhangzott szavak csengő némasága,
lelkünk nyers sebe, a fogamzó üresség;
ez maradt nyomodban s életed: a mű,
s hogy halálod árnya átsuhant fölötte,
ragyogni kezdett s óriásra nőtt.

Itt állunk most mi: törpe verselők
roppant alakod árnyékába zártan,
s nem tudjuk: műved sújtó áramától
önálló létre válni lesz erőnk,
vagy sorsot mímelő játékos leszünk?
De téged szólít még dadogó ajkunk,
aki atyánk vagy' verses magyar szóban:
Segítsd átélni néped szabad lelkét,
hogy annak adjunk élő mai szókat,
amit még az ember csak szívében érlel,
s olyan bátor hangot, hogy az is meghallja,
aki a valótól lelkét eltakarja.

Körülöttünk a nyers élet forr, morajlik,
szelében országok határa meghajlik,
s az emberarc kettős vibráló fényében
hol egyet mutat, hol szétválík egészen.
Amíg emberképük levetkőző bölcsék
a földre-lázított elemekkel ölnek
és teszik a költőt halál-hirdetővé — —
Vagy rettentőt szóljunk, vagy változzunk kővé:
a te igéd legyen parazsa nyelvünknek,
mely igazra kész, vagy némasággal büntet,
a te kemény sorsod kis hitünk villáma,
mely — ahol megállunk — nyilát belénk vágja,
és a te halálod műved dörgő öre,
mely a magunk útján hajt minket előre.